

mladeniskega navdušenja, pri čveterospevih pa bolj enoličnih glasov. Pa ne oziraje se na to, le rečemo, da je ta pesem napravila mogočen vtis na poslušalce. Grbičev »Žitno polje«, ena, kar zadeva muzikalično vrednost, — najboljših pesmij, iz katere veje prav slovanski duh, moralo se je ponavljati; laskavo priznanje za vglasbi telja, ki je zbor sam vodil. Da se ne mudimo predolgo pri posameznih točkah, preskočimo koj k zadnji, ki je bila prav na svojem mestu. Ravno so podoneli glasovi večernega zvona v stolnici, ki je vabil vse verne k večerni molitvi, katero je tudi večina gostov javno na vrtu opravila, kar naenkrat zašumé divni akordi prelepe Förster-jeve »Ave Maria«. In če bi bilo »slov. pevsko društvo« le to edino pesem v programu imela, plačan bi bil trud in pot vsakemu, tudi najbolj oddaljenemu gostu s to edino pesmijo. To je pesem, ki zna uživiti ne le naroden, marveč tudi verski duh v dobrem slovenskem srcu. Zato ni čuda, ako so marsikateremu gostu zaigrale solze v očeh, ko so naši vrli pevci k sklepu svojega programa posvetili svoje glasove sv. kraljici nebeske glasbe ter nam zaklicali zadnji »Ave Maria«. Hvala »slov. pevskemu društvu« za to prekrasno kompozicijo, radi njo bomo vsikdar poslušali in če se vsako leto ponavlja.

Po izborni dovršenem koncertu, razdelila se je družba, večina se je preselila v prostorne dvorane hotela »Nadvojvoda Ivan«, med temi tudi ljubljanski pevci, ki so še poprej na Gambrinovem vrtu dvakrat nastopili in v lepih pesmih pokazali svojo veliko izvežbanost, pa tudi lepoto svojih glasov; za temi tudi mariborski čitalnični pevci v nježni Hudovernikovi »Naša zvezda« in s svojim novim tamburaškim zborom, da še slovanški živelj v Mariboru ni izumrl. Polnočni vlak odpeljal nam je večino gostov, ki so gotovo z enakim navdušenjem se povračali na svoj dom, kakoršnje so tudi v naših sreih vzbudili.

Daj Bog, da bi se vse hvale vredno »slov. pevsko društvo« še zanaprej razcvetalo in napredovalo, kakor do zdaj, da bi zamogli tudi v pesmi pokazati, da »Slovan gre na dan«.

J.

Cerkvene zadeve.

Letošnja božja pot Slovencev v Marijino Celje.

Slovenci kot dobri kristjani so že od nekdaj radi romali. Hodili so v Rim, od tod beseda romati in pred več kot sto leti v daljni Kolin ob Reni k sv. trem kraljem. (Köln am Rhein.) Da so najslavnejšo božjo pot v Avstriji, Marijino Celje vedno radi obiskovali in še obiskujejo, razume se ob sebi; samo toliko Slovencev ob enem še nikoli ni bilo v tem velikanskem Marijinem svetišču, kakor letos od 12. do 14. avgusta.

Srečna je bila misel g. J. Pavlina v Ljubljani, prirediti letos poseben vlak za slovenske romarje v Marijino Celje. Vlak je šel iz Ljubljane dne 11. avgusta ob 7 ter je iz Kranjskega pripeljal nekako 25 romarjev v Celje, kjer se je precejšnjemu številu tu čakajočih romarjev pridružil g. dr. Filipič. Veliko Marijinih častivcev je vstopilo na Pragarskem, samo iz Cirkovške župnije 42, izvanredno v Mariboru, blizu 300 oseb in precej na postajah do Spielfelda in blizu 150 v Gradcu.

Srečno se nas je 850 romarjev privozilo v soboto dne 12. avgusta ob 1/2 6. uri v jutru v Neuberg, kjer je v velikanski gotički cerkvi sv. mašo bral za slov. romarje č. g. dr. Ant. Medved, korvikar iz Maribora, vodja slov. Marija-Celjskih romarjev. Iz Neuburga je večina romarjev šla peš ali čez nizko planino ali čez

Freien v Marijino Celje, nekaj se jih je peljalo na vozeh. Kateri so pot ubrali čez Freien, občudovali so veličastni slap pri »mrtvi ženi«. Ob 5 uri popoldne so že skoro vsi romarji bili v svetišču M. B. Marije Celjske. O kdo bi mogel popisati, kako pobožno so se naši ljudje vedli, ki so večinoma klečé od velikih topnjic plazili v cerkev tje pred milostno kapelico? Kdo bi mogel prešteti vse solze radosti, ki so se nam vdrle po licih pri prvem pogledu milostne podobe?

Ob 1/2 7. uri večer smo imeli procesijo kot slovesen vohod v Marijaceljsko cerkev. Ob določenem času smo se vsi Slovenci, kar nas je prišlo z romarskim vlakom čez Neuberg in kar jih je prišlo peš iz Kapfenberga, zbrali na spodnjem trgu pri hotelu, »pri belem angelju«. Bila nas je nad tisoč. Skoro vsi smo imeli goreče sveče v rokah. Procesijo je vodil dr. Ant. Medved in njemu na desni in levi sta šla č. benediktinca o. Rihard Selevšek, doma iz Trbovelj in o. Leopold Napotnik, bratranec našega milostnega knezoškofa. Drugih duhovnikov še se je šest vdeležilo te procesije, med temi iz Ljubljane profesor dr. J. Janežič in katehet Smrekar. Popevali smo lavretanske litanije in kako smo jih peli! Slovenci imamo dobra grla in to smo pri tej priliki sijajno pokazali. Vmes so godeci dostojno svirali in podoba Matere Božje so nosila Cirkovska dekleta, opletena in ovenčana z voščeniimi kronicami. Prišli smo v velikansko hišo Macijino, ki lahko sprejme 12,000 oseb, trikrat smo obhodili na sredi cerkve stoječo kapelico. Na to je vstopil č. g. dr. Ant. Medved na prižnico ter nam je naznanil vsopred za nedeljo in ponedeljek in je povedal slovenskim romarje, pri katerih spovednicah da lahko spoved opravijo. Slednjič so bile pete latinske litanije in dal se je sv. blagoslov.

Edenajst slovenskih spovednikov je spovedovalo, da so lahko naši romarji pripravili veselje nebeski Kraljici s skesano spovedjo in pobožnim obhajilom.

V nedeljo ob 1/2 10. uri popoldne je bila slovenska romarska pridiga. Govoril jo je dr. Ant. Medved z navdušenostjo in vidno gorečnostjo. Povsod se slovenska beseda lepo in milo glasi, posebno pa na ptujem in vzlasti, ako se tako lepo glasi, kakor se je tokrat glasila božja beseda v našem jeziku iz ust dr. A. Medveda. Govoril nam je po vsem v srce segajočem uvodu, da je Marija naša dobra mati in mi pa moramo biti njeni pridni otroci. Večkrat so nam solze silile iz očí, najlepše priznanje izvrstnemu g. pridigarju so skesane solze, tudi je bila slovesna velika naša za slovenske romarje, ktero je pel taisti dr. A. Medved, kateremu sta stregla g. Fr. Korošec, kaplan Cirkovski in g. J. Pavlič, kaplan Hajdinski.

Popoldne so si slov. romarji ogledali dragoceno in veliko zakladnico (Schatzkammer), katera se cení do 40 milijonov gold. Proti večeru so mnogi občudovali dunajsko procesijo krščanskih mladeničev in možev okoli 800 pod vodstvom preč. P. Abela. Ko se je zmračilo, bila je tako imenovana rimska procesija ali kakor nekateri Slovenci rekó, »vrtec so igrali«.

V ponedeljek ob 1/2 7 je bila za slovenske romarje sv. maša z blagoslovom in ob 7 slovo in slovesen izhod. Solze žalosti so pri tem slovesu stale romarjem v očeh, saj je vsako slovo težko in še težje od Matere Marije. Vsi smo Marijo prosili, naj nam izprosi to milost, da bi bili vredni še enkrat priti v Marijino Celje, pa če to ni božja volja, da bi vsaj vsi bili tako srečni, da bi po tem revnem življenju prisli k Mariji v sv. nebesa, kjer ne bo ločitve, temveč neizrekljivo veselje na vse večne čase.

Ako kdo čislanih bralcev hoče kaj več vedeti o Marijinem Celju, naj bere v Mohorskih knjigah: »Življenje preblazene Device in Matere Marije in sv. Jožefa«.

VII. snopič, l. 1888 str. 146 in dalje. O ljubi Slovenci, dokler bomo Devico Marijo goreče in zvesto častili, ostali bomo srečni časno in gotovo večno!

Svečanosti pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju.

(Dalje in konec.)

Ni še vtihišlo pokanje možnarjev in milo petje pevcev, kar nam že v soboto 5. avgusta na večer oznanja veselo zvonjenje in streljanje tretjo slovesnost — novo mašo gosp. M. Osenjaka, tukajšnjega rojaka. V nedeljo se je kar v tolpah valilo ljudstvo proti Sv. Lovrencu. Po navadnih obredih uvedemo gosp. novomašnika, spremljanega od č. gg. duhovnikov v cerkev, kjer je zapel najprej: »Pridi sv. Duh«. Pridigovali so mu vlč. g. doktor J. Mlakar, tukajšnji rojak, profesor v bogoslovju in vodja seminarija v Mariboru. V lepi, pa jedrnat besedi so razložili vsem nam, kaj je ljudstvo duhovniku in kaj je duhovnik katoliškemu ljudstvu. Peli so pa prav lepo gg. bogoslovci pri sv. maši. Po dovršeni cerkveni slovesnosti smo imeli pravo veselico, katera bo ostala v spominu še drugemu rodu. V ponedeljek je prišel g. novomašnik, spremljan od gostov, na priljubljeno Goro, kjer je pri D. Mariji daroval drugo sv. mašo. Kadar smo se dobro okrepčali pri gostoljubnem g. župniku Jožefu Sattlerja, napotili smo se zopet proti Sv. Lovrencu ter se vtaborili v lepem šotoru. V torek je blizu trideset voz spremljalo g. primicijanta v Cirkovce. Po slovesni sv. maši pa smo bili gostje gostoljubnega g. župnika Sorglechnerja, kateri se je nas potem, ko nas je pogostil, spremljal k Sv. Lovrencu. Hvala vsem, g. novomašniku pa ki je zdaj osmi te tare, daj Bog vse dobro!

Gospodarske stvari.

Osat iz njive!

Največ jeze, pa tudi skode povzroči kmetu med siljem osat, ker mu vsaka njiva, posejana s čemer koli, prav dobro vgaja. Ne le žito vsake vrste, ampak tudi krompir, repo in vse drugo prehvači in preraste. Ni čuda, če so na enkrat vse njive, ki so blizu, njega polne, ker se osat razširjuje po semenu in po koreninah. Vsaka koreninica ali celo posamezni deli korenine so jako plodovitni in poganjajo novo zel iz zemlje. Kdor si hoče svojo njivo izčistiti osata, mora biti potrpečljiv; on mora zavirati, da se ne dela novo seme, mora perje pridno vgonabliti, pa tudi poskrbeti, da se korenine ne razrastujejo prehudo. Gosto nasejana detelja zabrani, da ne pride preobilo osata na solnce in da se perje ne more brojno razvijati. S tem se pač moč zeli do dobrega oslabi, ali zatreti ga še ni mogoče. Ne le detelja, tudi druge rastline, o pravem času nasejane ali posajene, branijo se krepko in ne brez vspeha osatu, ki po vsej sili iz zemlje raje. Kar tedaj deteljo in njeno rast pospešuje, spodriva ob enem osat.

Osat mora se večkrat posekavati, da ne preraste vsega silja, kar ga je na njivi.

Najbolje se to izsekavanje zgodi, če je na njivi kaka okopavina. Toraj kaže na njivi, katera se osata čisti, nasejati repe, korenja, ohrovt, krompirja, ogrščice itd. Rastline te vrste ostanejo do pozne jeseni večidel na njivi in pospešujejo pogin osata. One ga pridno prenašajo, a z njimi vred se še osat, ki se je pri vsem tem predrznil na svetlo, vedno z nožem prikrajuje. — Le krompir ni pravi sovražnik osatu, ker se hosta prehitro posuši in tekmeču svojemu premalo sence daje. Po nakazanem načinu ne pride osat nikdar ali vsaj

jako redko do cvetja ali celo semena. S tem se vestni kmet še ne zadovolji, ker dobro ve, kaj je v zemlji ostalo. Treba je namreč pridno pleti okopavine in v prvem oziru preganjati osat. Popiplje se naj s koreninami vred, če je le mogoče. Kjer se pa ne dajo vse korenine iz zemlje spraviti z roko, pomaga naj plug! Ta prereže in razpolovi korenine in jih spravi iz zemlje, se ve, da se naj dosti globoko zasadi v tla. Ta način pa je le mogoč, če je polje v prahi.

Največ osata pa sili v žito, v ozimino. Kako pa s tem z njive? Tu pomaga le pridno ga pleti. Pa se bo vprašalo, kedaj bi bil ugoden čas temu delu? Navadno zgodi se prehitro, prezgodaj. Opazovali so že, da v ovsu, ki se je pozneje oplel, kakor druge njive, ni bilo kaj prida osata, med tem ko je one njive vznovič prerastel. A z rokami je pri vsem tem delo le težko. Treba je torej poskrbeti si kako primerno orodje. To se je že tudi zgodilo. Napravilo se je iz trdega lesa in je prirejeno, da prime globoko v zemlji korenino s svojimi zobci. Ako pa je osat že barvo spremenil in nekako rujavkast postal, da se s korenino vred brez težave izdreti.

Osat poganja globoko, veliko korenino, ki se pod zemljo deli in na vse strani korenine razširjava, ki zopet mlado zelišče poženejo. Če se torej osat od zgoraj sicer potrga, a se ne zgodi koreninam nič žalega, je vsa muja zaman. Slednji rastlini sledi v prav kratkem času, a gotovo mladica in to ne le iz glavne, temveč iz vseh manjših korenin. Željno se za tega delj ozira kmetič po kakem sredstvu, ki bi ga rešilo tega preganjalca. Treba je najprej vničiti vsaj zgornje t. j. površju zemlje bližnje in za to glavne dele korenin s kakim plugu podobnim orodjem, ki bi dosti globoko pod zemljo rezalo. Poskušala se je ta priprava in pomagala je v največjih slučajih.

Še tretje sredstvo se priporočuje od nekaterih strani. Tam, kjer osat najhujše pritiska, naj se potrosi njiva s — kajnitom — in osata bo vedno manj, dokler ne zgubi do cela moči in ne vsahne.

Premiranje konj se vrši dne 9. septembra v Ljutomeru; dne 11. septembra na Ptuj; dne 12. septembra v Št. Lenartu v Slov. goricah; dne 18. septembra v Šmarji pri Jelšah in dne 19. septembra v Žalcu. Daril bode v Ljutomeru za 422 gld., na Ptuj za 330 gld., v Št. Lenartu za 362, v Šmarji za 322 in v Žalcu za 412 gld.

Sejmovi. Dne 24. avgusta v Arveži, pri Sv. Duhu ob Ščavnici, v Cmureku, v Rogatci, v Središču, v Laškem trgu, v Slov. Bistrici in Velenju. Dne 28. avgusta pri Sv. Trojici v Slov. goricah in v Svičini. Dne 29. avgusta na Muti, v Beračah, v Poličanah in v Žalcu. Dne 30. avgusta na Hajdinju. Dne 1. septembra v Šentlju pri Gradiču.

Dopisi.

Od Sv. Ane poleg Makol. (Nova kapela — pobožni ljudje.) V naši občini stoji gorska vas z imenom »Variša ves«. Varišljani (tako imenujemo prebivalce) so prav pošteni in značajni ljudje, verni in pobožni kristjani, pa tudi vsi vrli Slovenci, narodnjaki. Radi prebirajo domače časnike: »Slov. Gospodarja«, »Mir«, in »Domoljuba«; skorej da vsaka hiša ima tudi bukve družbe sv. Mohorja. Lani so si postavili sredi vasi prelepo prostorno kapelo matere božje, kraljice nebeske, prebl. Dev. Marije. Okrog te kapele se radi zbi-